

24

Irigy Hónaljmirigy

Jobb, mint az eredeti

Különleges helyzetű együttes az Irigy Hónaljmirigy. Egyrésztől ugye vastagon benne van a szakmában, másrészt viszont a tagok kénytelenek kívülállóként is figyelni az itt zajló eseményeket. Máskülönből poénjaikból nem sokat értene a közönség. Ha már így áll a dolog, megkértük a zenekart (pontosabban jelen esetben a felét), hogy ossza meg olvasóinkkal tapasztalatait. Petivel, Tomival, Zolival és Ferivel beszélgettünk, Uszi, Laci, Imi és Győzi ezúttal nem volt jelen.

– Lapunkban gyakran előkerül, hogy sok a szakmában az olyan ember, akinek nincs igazán köze a zenéhez. Mit gondoltok erről a jelenségről?

– Tomi: Nem is biztos, hogy velük van a gond. Mert nem feltétlenül ők akarnak együttest csinálni – ezeket a csapatokat rendszerint kreálják. Méghozzá nem azzal a céllal, hogy a tagok olyan jól járjanak. Eleinte biztos tetszik a fiatal lányoknak és fiúknak, hogy bekerülnek a csillogónak vélt világba. De azután rá kell ébredniük, hogy nem olyan fényes ez a szakma.

– Peti: A sikert viszont sajnálom azoktól, akik nem járták végig a „számárlétrát”. Mert nem öt perc alatt jut el a zenész kis klubokból a sportsarnokokba.

– Tomi: Biztosan ezért nincs bennük szakmai alázat. Mert nem füstös helyen kezdtek, tíz embernek zenélve.

– Zoli: A mai kreátorok korábban szintén érdekelték voltak hasonló hakniprodukciónak. Innen tudják, hogyan lehet átugrani bizonyos lépcsőfokokat.

– Peti: Egyébként nem biztos, hogy ez a tendencia szerencsés. A focistából sem lesz feltétlenül jó edző, még a jobbakból sem. Szerintem más szakmaproducernek lenni, mint haknistának. De ez legyen az ő gondjuk.

– Feri: Azért érdekes módon ellen-

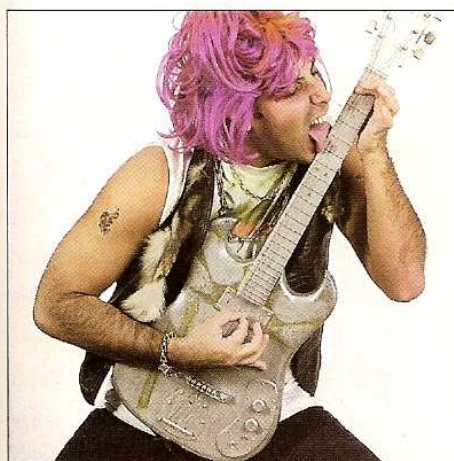

Fotó: Vinnay Péter

példa is akad: a kreált csapat elhagyta kitalálóját, s a tagok azóta igyekeznek többet nyújtani. Megszerették egymást, megszerették a szakmát, s ezek után már a zenészek is másként tekintenek rájuk.

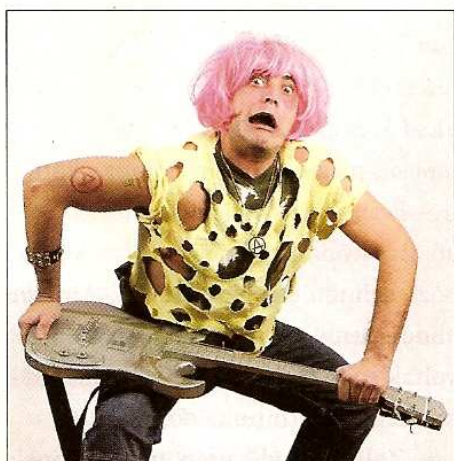
– **A haknisták többsége azonban ezt nem mondhatja el magáról...**

– Feri: Hadd védjem meg néhányukat. Ugyanis köztük is akadnak zenészek. Akik kénytelenek voltak megal-

nak rizikót, mindig a biztosra, vagy a biztosnak véltre mennek. Ha ez mindig és mindenhol így lett volna, ma nem ismernénk Elvis Presley és a Beatles nevét... S ha már a kiadóknál tartunk, persze hogy a hakniprodukciókra szavaznak. Hiszen sokkal olcsóbb az előállításuk.

– Peti: Bár a legtöbb kiadót nem igazán érdekli az előállítás költsége. „Hozzatok kész anyagot”, mondják, s

kudni, s divatos irányzatokat követni, hogy legalább így a színpadon maradassanak. Mert a saját, esetenként akár kiváló zenéjükkel sem jutottak sehová.

– Zoli: Ugyanakkor konzit végzetek mondják, nem azért tanultak évekig, hogy most tingli-tanglit játsszanak. Szerintem ez a hozzáállás a jellemzőbb.

– **Tényleg, mit tehet az, aki a saját zenéjével akar érvényesülni, de még csak el sem juttathatja muzsikáját a közönséghez?**

– Feri: Sok kis kiadó van ugyan, de egyiknek sincs pénze ahhoz, hogy egy kezdőt, legyen bármilyen jó, igazán be tudjon futtatni. A nagy cégek többsége pedig külföldi kézben van, el sem várható tőlük, hogy a magyar zene sikeressé tétele legyen a céljuk.

– Zoli: Érdekes, hogy a kiadók (és talán nem csak a multik), nem vállal-

ók csak megjelentetik a lemezt. De mindennek tudatában sem látom eredménytelennek a helyzetet. Mert azért ott van még döntőbírónak a közönség. Számtalan példa bizonyítja, hogy képesek kiejteni a hiteltelen produkciókat.

– **Haknistákról beszélgettünk, nem feltétlenül pozitív felhangokkal, pedig ti magatok is szoktatok playbackelni.**

– Feri: A szokásos magyarázattal tudunk szolgálni: sok helyszínen képtelenség előben fellépni.

– Tomi: Arról nem is szólva, hogy lehet élvezhető playback előadást is produkálni. Amivel tényleg adsz valamit a közönségnek.

– Feri: Egyébként igyekszünk selektálni, oda nem megyünk el, ahol nem megfelelőek a körülmények a jó playback fellépéshez. Bár sokszor csak a helyszínen derül ki, hová kevered-

tünk. Márpedig ilyen esetben csak mi járhatunk rosszul. Ha fellépünk, rosszul érezzük magunkat, és a közönség sem azt kapja, amit várt. Ha pedig lemondjuk a bulit, azokkal szúrunk ki, akik értünk jöttek el a helyszínre.

– Tomi: Valamint még saját magunkkal is. Mert ilyenkor felmegy a szervező a színpadra és elmondja, hogy itt volt az Irigy Hónaljmirigy, de el is mentek mindannyian, mert nem

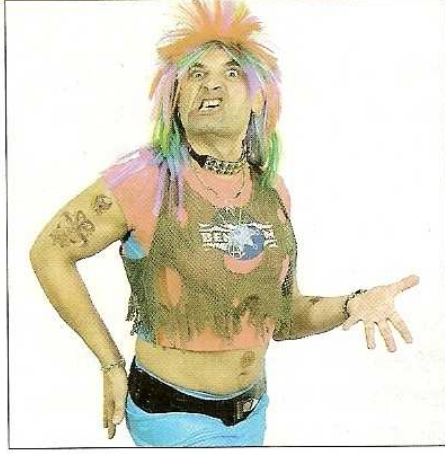

szeretik ezt a várost. Vagy hogy annyira részegek voltunk, hogy inkább elküldött minket...

– Zoli: Ugyanez a helyzet, ha nem tud fizetni a szervező. Elszámolja magát, és aki a műsor vége felé érkezik, nem kap pénzt. Érdekes különben, hogy ilyenkor mindig az előadón csattan az ostor. Fel sem merül, hogy ne fizessen a helyszínért, a technikáért vagy épp saját magának: rögtön a zenész jut a szervező eszébe. Ebből kiderül, mennyire becsülik meg szakmánk képviselőit.

– Feri: Hadd említsek még egy fájó pontot: egyszer tinik jöttek oda hozzánk buli után, s mondták, hogy jó volt az előadás, csak kár, hogy playbackeltünk. Mindez egy kétórás élő koncert után hangzott el...

– Zoli: Az idősebbek azért észlelik a különbséget, hiszen ők abban a korban nőttek fel, amikor a zenekar elne-

vezés furá módon azt jelentette, hogy zenészek együtt zenélnek. A maiak, ha gitárt és erősítőt látnak a színpadon, azt hiszik, hogy ez csak díszlet...

– Beszéljünk most már kelleme-
sebb témákról! Éry Balázs írja le-
mezkritikájában a legutóbbi album,
a Flúgos Futam kapcsán, hogy gyak-
ran jobban játszottok a zenei alapo-
kat, mint az eredetiek.

– Tomi: Komolyan? Ez nagyon jól
esik. Én azért nem mondanám, hogy
jobbak vagyunk, de mindig igyek-
szünk valami pluszt tenni a dalokhoz,
egy-két hangszerelési ötlettel.

– Peti: Természetesen szó sem lehet
komoly változtatásokról, hiszen a cél
épp az, hogy az eredeti változatokat
idézzük. Legfeljebb egy kicsit más do-
bot teszünk alájuk, vagy hasonló apró-
ságokkal próbálunk jobb hangzást el-
érni. Sok régebbi dal esetében pedig
egyáltalán nem meglepő, hogy mi job-
ban szólunk, mivel a stúdiótechnika
időközben rengeteget fejlődött.

– Feri: Barátainktól már megkap-
tuk, hogy felesleges erőlködnünk. Ha
jól játszunk el a dalokat, mindenki azt
fogja hinni, hogy elkértük az eredeti
felvételeket.

– Peti: Hogy ki mit hisz, azzal jobb,
ha nem foglalkozunk. Mert már azt is
hallottam, hogy nem csak a zene
az eredeti, hanem az előadók is, csak
épp Ákos és Charlie ezúttal a mi szö-
vegeinket énekl...

– Éry Balázs nem hiszi, hanem
tudja, hogy jók vagytok. De hogyan
lettetek azok? Hiszen ha jól tudom,
akad köztetek, aki az első Mirigy-fel-
lépésig még csak nem is muzsikált.

– Feri: Azért majdnem mindannyi-
an zenéltünk korábban is. Igaz, külön-
böző szinten és eredménnyel. Amikor
elindultunk, az átlagnál nagyobbak
voltak ezek a különbségek, de már ak-
kor is a csapatmunka dominált.

– Zoli: Egy idő után mindenkinek
fel kellett kapaszkodnia egy bizonyos
szintre, mert ha az élő koncerteken
két-három embernek kellene elvinni
a bulit, a többiek a hátán cipelve,
már rég szétesett volna a banda. Ti-
zenegy éve vagyunk együtt. Ha akar-
tuk, ha nem – ragadt ránk valami.

– Tomi: Tisztában vagyunk a korlá-
tainkkal, ahogy a lehetőségeinkkel is.
Amúgy pedig az Irigy Hónaljmirigy so-
sem arról szólt, hogy mi vagyunk
a legjobb muzsikások.

– Az viszont jelez valamit, hogy
Szekeres Tamás készülő albumán
Ambrus Zoltán is gitározik, vala-
mint Sipos Péter énekel.

– Peti: Nagyon jól esett nekünk,
hogy Tamás meghívott a lemezére.

– Rendben, erről az albumról úgyis
egy másik interjú fog szólni. Legyen
a téma most a Flúgos Futam.
Amennyire tudom, érdekes körülmé-
nyek között készült a felvétel.

– Peti: Tülvállaltuk magunkat ebben

az évben. A sok fellépés mellett ott vol-
tak még a tévés Mirigy-show-k is,
s ezért hosszú ideig nem tudtunk bele-
kezdeni a felvétel elkészítésébe. Így
a végén rohammunka következett.
Legkésőbb augusztus közepén meg kel-
lett jelennie az albumnak, hogy legyen
értelme a szeptember tizenötödikei le-
mezbemutató koncertnek a Kisstadi-
onban. (Utóbbi szervezésének gondjait
szerencsére Pite levette a vállunkról.)

Irigy Hónaljmirigy

– Feri: Próbatermünkben gitározunk Zolival, miközben Uszi a stúdióban billentyűzött. Ha kész voltunk, berohantunk a felvétellel, hogy itt a mi részünk, lehet összerakni a dolgot. A végére kialakult némi zűrzavar. Már kész volt a mastering, amikor Uszi befutott a Boci-boci kevert változatával. Még az is lassította a munkát, hogy mikor végre elkészültünk a United-nótával, visszahallgattuk a felvételt, s egy furcsa hangra figyeltünk fel. Valami begerjesztett valamit. De hogy mi micsodát, azt nem tudtuk. Másfél óras kutatómunka után jöttünk rá, hogy a fűtőtest lammellái szórakoznak velünk. Majd újra ennyi idő volt, mire kiderítettük, mi okozza a jelenséget.

– **A koncertetek sem indult kedvező előjelekkel, végül mégis hatalmas sikert arattatok.**

– Feri: Szépen fogytak a jegyek, amikor a buli hetében hirtelen beállt a monszun. Mondtuk egymásnak, ha tizenötödikén is esni fog, akkor a tévében rituális öngyilkosságot követünk

el... De amikor kimentünk a színpadra, láttuk, hogy tele van a Kisstadion. Ennek öröme még az eső is elállt. Én őszintén csodálom ezeket az embereket. A kommandósok elbújhatnak mögöttük, én ilyen időben ki nem mozdultam volna otthonról a kedvenc zenekarom kedvéért sem.

– Peti: A közönségsiker mellett nagyon jó érzés volt a kollégák reakcióit hallani. Azt mondták, magyar zenekar ilyen show-t még nem rendezett. S hogy a látványt illetően már csak egy lépésre vagyunk a külföldi sztároktól. Nem spóroltunk, mert nem ezen a bulin akartunk meggazdagodni. Üzleti szempontból így is jól jártunk, mert ez az egy koncert akár ötven, további meghívást is jelenthet nekünk.

– **Hogyan készültetek pályátok eddigi legnagyobb bulijára?**

– Feri: Kibéreltük Csillebércet a főpróbára. Előtte pedig edzőtáborba vonultunk, négy napra. Dunavarsányba, ahol épp ott volt a fociválogatott is.

– Zoli: Szerintem mi ez idő alatt többet fociztunk, mint ők...

– **Egyikőtök sem szökött ki?**

– Peti: Az volt a szabály, hogy senki nem ihat egy korty alkoholt sem a tábor ideje alatt. Nos, akadt, akiben felmerült, hogy talán mégis kellene, de szökésről szó sem volt... Egyébként másoknak is ajánlhatjuk, hogy nagy koncert előtt vonuljon el a világ zajától. Naponta háromszor három órát próbáltunk, a köztes időket valóban focizással töltöttük ki. Telefonjainkat kikapcsoltuk, s igazán nyugodt körülmények között készülhettünk a bulira. Négy napon át nem idegeskedtünk, hogy jaj, dugóba kerültem, el fogok késni a próbáról. Tényleg csak a zenére koncentrálhattunk, s ez nagyon jót tett a zenekarnak.

Maróthy György

